

סיפור

יְחִידוֹת עֲלָאָה

אַתְּ הַתְּאוֹר הַמְּדַהֵים וְהַשְּׂמִימֵי הַבָּא, עַל "יְחִידוֹת" מִיְחָדָת בְּמִינָה, שְׁמַע הַרְבֵּי מִפִּי
שֶׁל הַרְבֵּי הַרְיִי"צ:

הִיָּה זֶה בְּתַחֲלַת הַחֲרָף שֶׁל שְׁנַת תַּרמ"ד, בְּעֶרְךְ כְּשֵׁנָה אַחֲרֵי פְטִירְתּוֹ שֶׁל סַבָּא, הַרְבֵּי
הַמַּהְרִ"ש. אֲנִי הֵייתִי אִזּוֹ פְּעוּט בֶּן קֶצֶת יוֹתֵר מִשְׁלוֹשׁ. שָׁחַקְתִּי עִם כֶּסֶא שְׁעָמַד בַּחֲדָר,
וּפְתָאוּס רְאִיתִי אֶת אַבָּא נִכְנֵס לַחֲדָר הַשְּׁנָה כְּשֶׁהוּא לְבוּשׁ בְּמַעֲלֵל פְּרוּה וּמִתְחִיל
לִפְשֵׁט אוֹתוֹ. הַתְּחַבְּאֵתִי מֵאַחוּרֵי הַכֶּסֶא, הַצְּצֵתִי וְעַקְבֵּתִי אַחֲרֵי מַעֲשָׂיו.

אַבָּא יָצָא לָרְנַע מִהַחֲדָר, כְּשֶׁחֲזָר הֵבִיא אִתּוֹ נֵר וְהַעֲמִיד אוֹתוֹ עַל אֶדְן הַחֲלוּן. אַבָּא
הִיָּה חָגוּר בְּאַבְנֵט, הוֹצִיא מִחִיקוֹ אֶת הַמְּגַבֵּעַת הָעֵגְלָה וְחָבַשׁ אוֹתָהּ לְרֵאשׁוֹ. אִזּוֹ, הוּא
הֵנִיחַ פְּתָקֵת נֵיר עַל הַשְּׁלַחֵן, וְעָמַד כְּדָ מוֹל הַשְּׁלַחֵן, נִשְׁעַן עַל קִצּוֹת אֲצַבְעוֹתָיו.

אֲנִי רְאִיתִי אוֹתוֹ מֵאַחוּרָיו, כְּדָ שֶׁלֹּא יִכְלָתִי לְרֵאוֹת אִם שְׁפָתָיו נְעוֹת. אֵינְנִי זוֹכֵר גַּם
אִם שְׁמַעְתִּי קוֹל מִלְמוּל אוֹ הִבְרָה יוֹצֵא מִפִּי. אֲבָל הַבְּנֵיתִי וְהַבְּחֻנְתִּי שֶׁהוּא מְמַרֵר
בְּבִי חֶסֶר מַעֲצוּרִים... הוּא נִכְנֵס לִ"יְחִידוֹת" אֲצֵל אֲבִיו, הַסַּבָּא.

(רשימת היומן, עמוד רכו)

זוֹכְרִים אֶת זִידֵעַ

אַתְּ יְתֵדֵת הַמְּשָׁכֵן וְאַתְּ יְתֵדֵת הַחֲצֵר (פרשתנו, פרק לה, פסוק יח) לְתַקַּע וְלִקְשֹׁר בָּהֶם סוּפֵי הַיְרִיעוֹת
בְּאַרְיֵן, שֶׁלֹּא יִנּוּעוּ בְּרוּחַ (רש"י)

בְּמִשְׁפֵּט הַקָּצֵר הִיָּה מְנַח מְסַר חֲנוּכֵי מֵהַמַּעֲלָה הָרֵאשׁוֹנָה, הַנּוֹגֵעַ לְכָל מַחֲנֵךְ וּלְכָל מִי
שְׁעַל כְּתַפְּיוֹ מִנְחַת שְׁלִיחוֹת וְאַחֲרֵיוֹת חֲנוּכִית:

כְּשֶׁאָדָם מְלַמֵּד אֶת תְּלָמִידוֹ וּמַחֲנֵךְ אוֹתוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׁרָה וְהָאֲמִתִּית, הוּא מְבַקֵּשׁ
לְחַסֵּן אוֹתוֹ נֶגֶד הַרוּחוֹת הָרַעוֹת הַמְּנַשְׁבוֹת בְּסַעֲרָה בְּעוֹלָם שְׂבַחֲוֹן. הוּא רוֹצֵה לְוֹדָא
שֶׁהַמַּחֲנֵךְ הַצֵּעִיר יַעֲמַד אִיתָן וְלֹא יִנּוּעַ בְּרוּחַ הַמַּשְׁתַּלְּלֵת בְּעֲצָמָה, שֶׁלֹּא יַעוֹף עִם
הַזֶּרֶם אֲלֵא יַעֲמַד בְּתַקְףָּהּ וּבְגֵאוֹן וְלֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה וְהַמַּצְווֹת בְּכָל מַצָּב.

כַּאֲן עֲלוּלָה לְהוֹצֵר טְעוֹת אֲצֵל הַמַּחֲנֵךְ בְּאֲשֶׁר לְסִדְרֵי הַעֲדִיפִיּוֹת בְּתַהֲלִיךְ הַחֲנוּךְ. מָה
שְׂחָשׁוּב, חוֹשֵׁב הַמַּחֲנֵךְ לַעֲצֹמוֹ, הוּא לְחִזְק וְלִנְטַע עִמָּךְ בְּתַלְמִיד אֶת עַקְרֵי הַדְּבָרִים,
לְתַת לוֹ אֶת הַיְסוּדוֹת הַחֲשׁוּבִים, וְהֵם כְּכֹר יְחִזְקוּ אוֹתוֹ וְיִשְׁמְרוּ עֲלָיו מֵהַסְּעָרוֹת
הַחוֹלְפוֹת. אֲבָל עַל הַדְּבָרִים הַטְּפִלִּים, הַפְּחוֹת הַחֲשׁוּבִים, חָבֵל לְבִזְבוֹ אֶת הַזְּמַן. הוּא
יִסְתַּדֵּר גַּם בְּלַעֲדֵיהֶם וְיִשְׁמַר עַל אֲמוּנָתוֹ.

הַהֲנַחְיָה שְׁמֵלְמֵדָת אוֹתָנּוּ הַתּוֹרָה הִיא חַד מִשְׁמַעִית: אִם אַתָּה רוֹצֵה שֶׁתְּלַמֵּד "לֹא
יִנּוּעַ בְּרוּחַ", אִם אַתָּה רוֹצֵה שֶׁהַרוּחוֹת הַחֲזָקוֹת לֹא יַעֲקְרוּ וְיִפִּילוּ אוֹתוֹ, אַתָּה מְכַרֵּחַ
"לְתַקַּע וְלִקְשֹׁר" גַּם אֶת "סוּפֵי הַיְרִיעוֹת". אַתָּה צְרִיךְ לְדַאֵג גַּם לְפָרְטִים הַקְּטָנִים,
לְסַתֵּם כָּל פְּרָצָה וּלְמַלֵּא כָּל חוֹר. אַתָּה חַיֵּב לְוֹדָא שֶׁהוּא שָׁלֵם לְחַלוּטִין, מְרֵאשׁוֹ וְעַד
רְגְלָיו, שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּעַבּוֹתוֹת בַּל יִנְתְּקוּ לְמַסְרַת אַבּוּתָיו וְלֵאמֹנָה הַטְּהוּרָה. רַק כְּךָ,
תּוֹכֵל לְהֵיוֹת סְמוּךְ וּבְטוּחַ שֶׁהַמַּחֲנֵךְ שֶׁלֶךְ "לֹא יִנּוּעַ בְּרוּחַ", אִף מִשְׁבַּח רוּחַ לֹא יִזְיוּ
אוֹתוֹ כִּהְיָא זֶה מְדַרְךְ הַתּוֹרָה וְהַמַּצְווֹת.